

Tron fullbordas genom gärningar

Så är också tron i sig själv död, när den är utan gärningar (Jak.2:17).

Tron är kraftlös utan gärningar som överensstämmer med den.

(Jak.2:14) Mina bröder, vad hjälper det om någon påstår sig ha tro men saknar gärningar? Kan väl en sådan tro frälsa någon?

(17) Så är också tron i sig själv död, när den är utan gärningar.

Det finns inga återgivna exempel i Bibeln där Guds folk blev frälsta, helade, befriade eller försörjda utan en troshandling.

(18) Men någon säger: "Du har tro, och jag har gärningar. " Visa mig din tro utan dina gärningar, så skall jag visa dig min tro genom mina gärningar.

Många har sagt att de hade tro utan att ha sett svaret, men på samma sätt som det inte finns kristna utan frukt, så kan vi bevisa vår tro endast genom medföljande gärningar.

Jesus sade aldrig att han skulle döma vår tro, utan vår frukt och våra gärningar (Upp.2:5,23,26; 3:1,15).

(22) Du ser att hans tro samverkade med hans gärningar och att det var genom gärningarna som tron blev fullbordad.

Det viktigaste sättet som vi fullbordar vår tro på, är med vår tunga, men det är inte det enda sättet. Petrus fullbordade sin tro då han steg ut ur båten. De tio spetälska fullbordade sin tro då de gick och visade sig som helade innan deras helanden var manifesterade. Svaret kommer alltid efter gärningarna.

Då min hustru Mary och jag först kom till Herren plågades Mary av kronisk urinvägsinfektion. Hon hade redan genomgått en cystoskopi på sjukhuset, men hon fortsatte att få infektioner som skapade mera ärrvävnad.

Läkaren rekommenderade att hon skulle upprepa proceduren, men vår försäkring skulle inte ha täckt det en månad till. Läkaren ordinerade antibiotika och smärtstillande medicin och bokade in henne för operation en bit framöver, så att försäkringen skulle kunna täcka den.

Under denna tid upptäckte vi löftena om helande i Ordet och lät en andefylld pastor be för Mary. I början såg vi ingen ögonblicklig förändring men sedan fick vi en överraskande erfarenhet som öppnade våra ögon.

Då Mary undrade vad vi männe missade, så talade Herren till henne klart och tydligt. Det som Han sade visade oss nyckeln till vad som fattades i vår tro.

Herren sade: "Om du tror att jag har helat dig, varför tar du då alla de där medicinerna?" Med andra ord : "Varför stämmer dina handlingar inte överens med det som du säger att du tror?"

Mary tvekade inte utan tog sin medicin och började hålla ut den i lavoaren och fullbordade på så sätt sin tro. Då hon stod där och gjorde detta så blev hon ögonblickligen helad!

Nu är jag säker på att många skulle vara beredda att argumentera med mig om min teologi, men de kan inte argumentera mot helande, varken då eller nu.

Herren sade inte att hon skulle göra sig av med sin medicin så att hon kunde bli helad. Detta kallas för legalism. Ett sådant tänkesätt gör folk illa. Han sade att om du "tror att du har tagit emot" ditt helande, då kommer dina handlingar att bevisa det.

"Tro utan gärningar är död ... och jag skall visa min tro genom mina gärningar."

Kap 16 Suverän Gud - För oss och genom oss

Du förstår, tro måste komma före gärningarna liksom hästen måste komma före vagnen, för "genom gärningar blev tron fullkomnad." En månad senare, samma datum som var bestämt för ingreppet, kom symptomen tillbaka. Vid det här laget hade vi lärt oss läxan om vår rättfärdighet i Gud och om vår fiende.

Vi visste att en ond intelligens var involverad i symptomen som kom tillbaka just detta datum. Vi bara tillrättavisade djävulen och symptomen försvann för alltid. Det är här som många accepterar sjukdomen och går miste om helandet.

I början av 1980-talet hade jag en mental vision flera gånger om mig själv på min motorcykel, där jag höll på att krocka med en bil som hade svängt på tvären mitt på vägen.

För att undvika att flyga in i bilen ställde jag mig upp på min motorcykel. Detta är inte det normala sättet för motorcykelförare att reagera på plötsliga hinder på vägen som inte kan undvikas.

Vanligen slänger man sig omkull med motorcykeln. Dessa visioner var en varning som jag inte tog till mig tillräckligt snabbt. Herren höll på att ta itu med mig angående hastighetsbegränsningen på motorvägen.

Jag brukade fuska med den och rättfärdigade det med tanken att polisen knappast skulle besvära mig med bara några få kilometers överhastighet. Gud höll inte med om detta och gav mig följaktligen en läxa.

Just som jag höll på att köra in på den första delen av en bro i den för mig normala hastigheten, så slängde föraren i bilen framför sig på bromsen av okänd anledning, och hans bil svängde sig på tvären precis på det sätt som jag hade sett i visionerna.

Bilen tog upp två filer mellan broräckena och alla bilar bakom tog hastigt den tredje filen vilket lämnade mig utan val. Jag hade endast ett ögonblick på mig att sikta in motorcykeln så att den skulle undvika att träffa bilen i framdörren, och att ställa mig upp, vilket jag tror att mitt sinne hade blivit programmerat för genom visionerna.

Om jag hade lagt ner motorcykeln så hade jag antagligen varit död nu. Min motorcykel smällde in i bilen och jag flög över motorhuven. Jag landade mitt på bron ungefär 20 meter längre bort. Jag önskar att jag hade fått vara åskådare i stället för deltagare i detta spektakel.

Med tanke på att jag inte hade någon hjälm och att betongen var mycket hård så kom jag undan mirakulöst bra. Jag landade på armen och ansiktet och upptäckte strax att jag var blind. Jag var rädd att bli överkörd av något fordon så jag rullade bort från vägen tills jag kände betongracket.

En ande av lovprisning kom över mig så som jag aldrig förr hade upplevt. Då jag låg där och lovprisade Herren, kom min syn gradvis tillbaka. Ingen kom dit där jag låg förrän en polis dök upp. Han trodde antagligen att jag var en farlig religiös fanatiker. Fanatisk måhända, men inte farlig. Det fanns ett ganska komiskt moment i detta också. Polisen frågade mig om jag hade haft säkerhetsbältet på.

Jag försökte fokusera på hans ansikte för att se efter om han var allvarlig och beslöt mig för att han var det. Jag sade: "Jag åkte motorcykel och sådana har inga säkerhetsbälten." Han bara vände sig om och gick iväg. Ambulansen kom och plockade upp mig. Jag frågade föraren om han ville föra mig hem, men han vägrade. Vid sjukhuset upplevde jag fortfarande denna underbara upplyftande ande och vittnade för sjuksköterskorna då de röntgade min arm.

Senare kom läkaren och berättade för mig att min arm var bruten och måste gipsas. Jag berättade för honom att jag inte ville ha gips eftersom Gud skulle hela mig. Jag sade till honom att jag bara ville fara hem. Sedan ville han sy min underläpp som var sprucken och min kind som hade ett skärsår ända till benet, men jag sade detsamma nu.

Vid det här laget hade Mary kommit till sjukhuset och hon övertalade mig att låta läkaren sy ihop läppen och kinden, för hon ville inte se på såren. Jag gav med mig. Senare hemma märkte jag att stygnen inte höll så jag tog bort dem och Gud helade såren.

Kap 16   Suverän Gud   -   För oss och genom oss

Jag kunde inte gå, för det gjorde så ont i mina ben och armar. Då jag flög över bilen blev ena skon kvar vid motorcykeln och den andra hade jag på mig. Vi antog att den ena skon hade hakat fast i motorcykeln i det ögonblicket då jag gjorde min flygtur och därav ömheten. Det kunde också ha varit pisksnärten från det plötsliga stoppet.

Då vi kom hem så bar Mike Burley mig in i huset och vi bad trons bön. Efter några få dagar linkade jag omkring på min grannes gårdsplan och försökte träna mina ömma muskler. Grannen hade tagit ner några träd. Jag gick förbi en trädstam som låg på marken invid en brasa. Eftersom jag hade hjälpt honom innan krocken också så tänkte jag: "Jag borde häva den över elden och bränna av den i två stycken så att vi kan hantera den senare."

Min nästa tanke var: "Jo visst, om jag gör det, så ligger min arm garanterat på marken sedan."

Nästa tanke var: "Om jag är helad i Jesu sår, så kan jag plocka upp den."

Jag tror att den tanken kom från Herren för att påminna mig om att jag måste handla på det som Ordet säger.

Genom Guds nåd så böjde jag mig ner och plockade upp stammen och hävde den i elden.

Jag märkte direkt att det inte var någon smärta i min arm, och jag visste att Herren hade manifesterat mitt helande. I evangelierna kom miraklerna då de agerade på Jesu ord.

Innan Exxon skulle låta mig gå tillbaka till jobbet, så var jag tvungen att låta mig undersökas i deras sjukstuga. Jag berättade för läkaren där att Herren hade helat mig och att jag var redo att återvända till arbetet. Han sade till mig: "Det är omöjligt, för det tar åtminstone 12 veckor för ett sådant brott att bli läkt."

Jag sade: "Tror inte ni episkopaler att Gud helar?" Han sade: "Jo, det gör vi nog, men vi tror att Han använder läkare att genomföra det." Jag sade: "Nåja, Han gjorde inte så denna gång." Han sade: "Du måste nog bevisa det för mig." Han sände mig till röntgenavdelningen, och senare då jag var tillbaka i hans kontor, tittade han på röntgenplåtarna och sade: "Det är något som är fel här." Jag sade: "Nejdå, inget är fel. Skulle jag kunna göra såhär om jag hade en bruten arm?" Jag gjorde några gymnastiska övningar för honom. Han var mycket förbryllad men lät mig gå tillbaka till arbetet.

Mitt allra första jobb efter olyckan var att spänna vajrar från toppen av ett 12 meter tjockt kyltorn för att hindra det från att vibrera då fläktarna inne i det var igång.

Melvin Jenkins, den man som jag arbetade med, började dra vajrarna med den ena handen medan han höll tag i tornet med den andra. Jag skulle skruva på en mutter då han spände vajrarna. Han tröttnade efter en stund och kunde inte spänna dem tillräckligt långt, så vi bytte plats.

Satan frestade mig att vara rädd att använda armen som hade varit bruten, men med Guds nåd så avvisade jag honom och handlade på min tro.

Det fordrades hela min styrka att göra detta med min arm, och detta överraskade Melvin. Han sade: "Är du säker på att armen var bruten?" Jag sade: "Röntgenplåtarna visade att den var det." Efter en tid blev han omvänd genom detta och andra vittnesbörd.

Mina äldsta söner brukade tävla i motocross. För dem som inte vet så handlar det om motorcyklar med trimmade motorer, som man kör med på en grusbana med tvära kurvor och backar. De var och tränade på en bana i närheten för några år sedan. Corban, min äldste son, genomförde ett långt hopp med sin motorcykel men landade fel.

Motorcykeln åkte åt ett håll och han åt ett annat. Nathan berättade efteråt att Corban var utslagen tillfälligt men steg upp efter en stund och gick och satte sig i sin bil.

Corban berättade att han inte minns att han gick till bilen, men han minns att han kom till medvetande då han satt och tittade ut genom vindrutan. Corbans arm var bruten.

Kap 16   Suverän Gud   -   För oss och genom oss

Skinnet putade ut på ett ställe ungefär tio centimeter nedanför den högra armbågen. Nathan hade inget körkort än, så de bytte plats och Corban körde dem hem.

Satan attackerar med rädsla och tvivel då man konfronteras med något som det här, men man kan bli hård som pansar mot honom så att hans brinnande pilar slocknar rakt av.

Det bästa man kan göra är att skydda sig mot pilarna med trons sköld innan de träffar och startar en brasa som man inte kan släcka. Vi bad trons bön över hans arm, och inom några dagar var han fullständigt helad. Gud är absolut trogen mot sitt Ord.

Ungefär ett år senare, körde Nathan efter Corban och Tommy, hans kusin, på sin crossmotorcykel då han missade en kurva och rasade ner i en ravin. Pojkarna saknade honom och sökte igenom banan några gånger. Då de åkte förbi det ställe där Nathan hade kört av banan ropade en dam som körde nere i ravinerna på en fyrhjuling.

Hon pekade på det ställe där Nathan låg utslagen på ravinens ena sida. De lade Nathan bak i Tommys bil och skyndade iväg med honom till sjukhuset i Jay, Florida och ringde oss sedan. Då jag kontaktade sjukhuset sade de att Nathans arm visade sig vara bruten, han pratade irrationellt, och de trodde att hans hjärna höll på att svälla upp.

På grund av detta hade de redan sänt honom vidare till Baptist Hospital i Pensacola, för de hade ingen röntgenapparat i Jay. Jag åkte dit och fann Nathan i akutrummet. Hans arm var bruten på nästan samma ställe som hans brors arm ett år innan. Benet hade inte kommit genom skinnet, men det putade ut ungefär 4 cm under huden.

Han fortsatte att fråga samma frågor med några minuters mellanrum. Vi bad för honom angående detta. Sedan frågade jag honom om han ville tro Gud för ett helande. Antagligen för att detta var det enda sätt som han visste om så sade han ja. Så vi bad trons bön. Eftersom vi visste från Ordet och av erfarenhet, att tro utan gärningar är värdelös, så sade vi till sköterskan då hon kom in, att vi var redo att åka hem. Hon protesterade och menade att han kunde dö eftersom hjärnan höll på att svälla och armen var bruten.

Jag försäkrade henne om att vi hade bett och att allt skulle bli bra.

Hon skyndade iväg och fick tag på en läkare som försökte varna oss på samma sätt, men han gav upp till sist. De hämtade några papper som vi fick teckna under, och fritog på så sätt sjukhuset från allt ansvar. Nathan linkade ut till bilen lutande mot min skuldra. Nästa morgon tänkte han klart, han åt och gick, ja han såg mycket bättre ut helt enkelt. Han hade duschat helt själv och svullnaden på armen hade minskat betydligt.

Den eftermiddagen dök en dam upp från hemservicen vid dörren. Hon sade: "Du ser inte överraskad ut att se mig." Jag sade: "Nej frun, men du är välkommen in." Hon frågade om jag har någonting emot läkare. Jag sade: "Inte alls, men jag tror att Gud konsekvent helar de sjuka då de tror på Honom." Hon berättade för oss att rapporten som hon hade tagit emot beskyllde oss för "medicinsk vanvård." Hon ville träffa Nathan, så vi ropade in honom.

Hon undersökte honom hastigt och frågade några frågor, vilka han besvarade till hennes belåtenhet. Då hon var klar sade hon: "Jag ser ingen orsak till att gå vidare med detta. Han tycks må helt bra, men eftersom vi blev engagerade i ärendet så kommer detta att finnas kvar i registret i fem år." Med det gav hon sig av och vi har inte sett hemsjukvården sedan dess. Nathan blev snabbt sitt gamla jag igen. Ära till Gud!

Han möjliggjorde för oss att tro och att agera på Hans Ord och räddade oss från hemsjukvården. Innan vi kände Herren fick vi vårt första barn Deborah. Mary hade värkar en och en halv dag då hon var gravid med henne. Det var en förfärligt långdragen affär. Deborah var felvänd men både läkaren och vi hoppades att hon skulle vända sig så att kejsarsnitt skulle kunna undvikas.

Kap 16 Suverän Gud - För oss och genom oss

Läkaren gav Mary värkmedicin som hade den biverkan att hon hade problem med att krysta ut babyn, så de lade henne på dropp för att motverka detta. Det fortsatte fram och tillbaka på detta sätt några gånger. I sista minuten efter att vi beslutat att göra kejsarsnitt vände sig babyn och föddes normalt. Om Gud inte hade gjort detta så hade vi antagligen inte gjort det som Han ville därefter.

Inte länge efter detta blev vi omvända till Herren och upptäckte tron. Vi såg Gud göra underbara ting och trodde från och med nu att Han kunde göra vad som helst. Då vårt nästa barn var på väg kände vi att Herren ville att han skulle födas hemma. (Jag säger han eftersom Mary hade en dröm och såg Corban med hans speciella karaktärsdrag.)

Andra försökte ge mig böcker i ämnet barnafödande men jag kände att jag inte skulle räkna med min egen visdom utan Guds. Jag lärde mig i alla fall hur man binder en navelsträng. Då det var dags att han skulle födas, och eftersom vi inte hade tagit någon ultraljudsbild, så visste vi inte att Corban var felvänd. Du kan föreställa dig vilken shock det var då en liten tå först kom ut, och jag frågade: "Vad är det där?"

Då vi förstod vad som hände så började vi be ivrigt. Vi kände en stark närvaro av Herren. Skratta inte nu! Sedan kommenderade jag den där babyn att komma ut därifrån i Jesu namn, vilket han också gjorde. Vår son blev född som en "fotbjudning" som det kallas medicinskt. Det betyder att den ena foten är upp och den andra ner och att dessutom fel ände kommer först. Vi visste inte vid detta tillfälle hur ovanligt detta var.

Enligt vad läkare har berättat för mig senare, så händer det nästan aldrig numera, eftersom man i sådana fall alltid gör kejsarsnitt.

(Jer.32:27) Se, jag är HERREN, allt köttets Gud. Skulle något vara omöjligt för mig?

Corban såg precis likadan ut som i Marys dröm. Eftersom Marys och mitt blod inte är kompatibla så föddes Corban med gulsot. Vi bad över honom och tackade Gud för att Han hade helat honom. Sedan vände vi vår uppmärksamhet åt annat håll, för vi ville ha tag på ett födelseintyg. Vi ringde upp den allmänna hälsovårdscentralen, och damen där undrade om vi hade problem med att ta oss till sjukhuset.

Då vi berättade för henne att vi inte hade några planer på att besöka sjukhuset, så lovade hon sända någon direkt för att ge oss intyget.

Sköterskan som kom ut till oss tog en titt på Corbans gula kropp och sade: "Ni måste få denna baby till sjukhuset för en blodtransfusion. Han har blodförgiftning." Tron fullbordades i våra gärningar. Jag sade: "Nej frun, vi bad för honom och han kommer att bli helt frisk. Jesus sade: 'Vad ni än ber om, tro att ni har fått och det skall bli givet åt er.'"

Hon var hövlig och sade inte emot, men hon lämnade oss. Vi visste verkligen inte vad hon tänkte, men efter en stund då hon kom tillbaka, så var Corban fullständigt helad. Ära till Gud! Sköterskan sade: "Något sådant sker inte utan en blodtransfusion." Hon var förundrad men glad. Nathan föddes femton och en halv månad senare. Han var född sju veckor för tidigt och var en liten baby på 1,9 kg.

Vi bad för honom, lade honom i hans säng och placerade en glödlampa nära honom för värmens skull. Då vi kontaktade hälsovårdscentralen per telefon så svarade samma dam. Hon sade: "Är det du igen?" Gissa vad. Hon sände samma sköterska igen tillsammans med en annan sköterska. Det första hon frågade var: "Får vi se babyn som föddes för ett år sedan?" Vi sade: "Naturligtvis." De gick in och tittade på Corban som sov ljudligt.

Hon viskade till den andra sköterskan: "Det här är den babyn som jag berättade om." Det var tydligt för Mary och mig att Corbans helande hade blivit ett vittnesbörd för dem. Då de tittade på Nathan, vår nyfödde, så verkade det som om de inte var oroliga för honom.

Kap 16   Suverän Gud   -   För oss och genom oss

Det var som om de hade fått en liten tro själva. Nathan växte om exemplariska barn som var födda vid samma tid. Tack Herre!

Under Marys nästa graviditet föll hon ner från trappan vid entrén och gjorde en mycket hård landning på sin bakända. Inte länge efter det fick vi, till vår stora besvikelse, en dödfödd baby. Jag gjorde en undersökning och fann att babyens skalle var krossad, antagligen mot bäckenbotten då Mary föll.

Jag frågade Herren om Han ville väcka upp denna baby, men jag upplevde att Han sade: "Nej." Under alla frågor vi hade till Herren så blev Mary och jag påmind om samma sak. Jag hade begärt av Herren, då vi först kom till Honom, att om Han förutsåg att något av våra barn skulle växa upp och gå förlorat, så skulle Han ta det till sig redan då det var spädbarn.

(Pred.6:3) Om en man får hundra barn och lever i många år, ja, hur många hans dagar än blir, men han inte får njuta av det goda, och om han dessutom inte får någon begravning, då säger jag: Ett dödfött foster har det bättre än han.

(4) Ty till förgänglighet har det kommit, i mörker går det bort, och mörkret döljer dess namn.

(5) Det fick inte se eller känna solen. Det har mer vila än den andre.

Vi blev tröstade då vi förstod att vår baby hade gått in i Guds vila. Detta kan inte sägas om den överväldigande majoriteten av babies som växer upp och gör uppror mot Herren.

Då man överväger alternativen så är vi tacksamma. Vi litar på Herren, att Han låter allt samverka till det bästa. Abortering är en fruktansvärd synd, men om dessa ogudaktiga föräldrar hade fostrat dessa babies, så hade de flesta vänt sig mot Gud och gått förlorade. Gud är suverän även i detta.

Som jag redan har berättat för er, så föddes våra två yngsta barn också hemma. Vi försöker inte sätta ett prejudikat för någon annan, men vi tror verkligen att denna kunskap kommer att hjälpa några i ökenvandringen som är nära förestående.

Av en del av dessa vittnesbörd kunde någon dra en felaktig slutsats, att tro alltid fungerar mycket snabbt, och att om man inte får ett svar snabbt, så har man gjort något fel, eller så har Gud inte hört. Den överväldigande majoriteten av svar på bön kommer att komma först efter en trosprövning.

Denna prövning är ett resultat av att vara ställd inför ett behov och samtidigt inför löftena i Ordet, att detta behov är mött. Israels ökenvandring var just på detta sätt, och våra prövningar är inte annorlunda. Gud lovade Abraham en säd, men han blev prövad först.

(Rom.4:18) Där allt hopp var ute, trodde och hoppades han att han skulle bli fader till många folk, som det var sagt: Så talrika skall dina efterkommande bli.

(19) Han sviktade inte i tron då han tänkte på att hans egen kropp saknade livskraft, han var då omkring hundra år - och att Saras moderliv var dött.

(20) Han tvivlade inte i otro på Guds löfte utan blev i stället starkare i tron och gav Gud äran. Abraham var 75 år då Gud sade:

"Där skall jag göra dig till ett stort folk" (1Mos.12:2,4).

Han var tvungen att vänta mera än 25 år samtidigt som både han och Sara blev äldre. Gud väntade tills Abraham och Sara gav upp att föröka i sin egen kraft för att få löftena att fullbordas.

Under denna tid blev Ismael till. Abraham tillät inte att det som han såg och upplevde skulle förstöra hans tro på Guds löfte, och därför fick han vad han bett om.

Om vi är splittrade då vi är mitt inne i en prövning kan vi inte få något.

Kap 16   Suverän Gud   -   För oss och genom oss

(Jak.1:5) Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.

(6) Men han skall be i tro utan att tvivla. Ty den som tvivlar liknar havets våg, som drivs och piskas av vinden.

(7) En sådan människa skall inte tänka att hon kan få något av Herren,

(8) splittrad som hon är och ostadig på alla sina vägar.

Eftersom detta är sant, så vilket hopp har vi som har varit kluvna? Just innan Sara blev gravid med Isak, skrattade både Abraham och Sara i otro över att de skulle kunna få en son. (1Mos17:17, 18:12,15). Gud lämnar dock bort denna sak då han berömmar Abraham för hans tro i detta sammanhang. Varför? Abraham och Sara ångrade sig tydligen och vandrade åter i tro.

Gud kom inte mera ihåg deras synd och lämnade bort det från det som står i Rom 4.

(Jes.43:25) Det är jag, jag som för min egen skull

stryker ut dina överträdelser, dina synder kommer jag inte mer ihåg. Tack gode Gud!

Vi befinner oss i en strid om det som Gud säger är vårt i Kristus.

(Ef.1:3) Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse.

Kristi uppståndelse gav oss den möjligheten att redan nu få del av den överflödande försörjningen från den himmelska världen.

(Ef.2:6) Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus.

Vad vi har genom position blir manifesterat vårt då vi bekämpar otro med tro. Gud gav löfteslandet till Israel (Jos.1:2), men sedan måste de inta det med svärd, vilket representerar Ordet (Hebr.4:12). Paulus fortsätter med att säga att vi måste skydda vårt sinne och hjärta och använda Ordets svärd i en strid för att ta den positionen

(Ef.6:10-18). (Ef.6:12) Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna.

Demoniska krafter försöker beröva oss vårt arv genom alla möjliga lögner och religioner samt genom manipulation. Genom tro på löftena måste vi med våld ta från dem det som är vårt. (Matt.11:12) Och från Johannes Döparens dagar ända till nu är himmelriket utsatt för våld, och våldsmän förtrycker det (eng. tar det med våld. översättarens anm.).

Vi måste "kämpa trons goda kamp" för att ta från Satan det som Gud säger är vårt. Vi "avlägger den goda bekännelsen" genom tro, att vi har evigt liv och att Kristus är vår rättfärdighet, o.s.v. Genom att göra så, gör vi anspråk på dessa löften.

(1Tim.6:11) Men du gudsmän, håll dig borta från sådant! Sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet.

(12) Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet som du blev kallad till och som du bekände dig till genom att inför många vittnen avlägga den goda bekännelsen.

Om vi tror att vi är de som Gud säger att vi är, att vi kan göra vad Gud säger att vi kan göra och att vi har det som Gud säger att vi har: då vinner vi denna strid.

